

A beteg kedveshez

A kórháztól jövök, és látlak magasan,
 a tündöklő erkély rácsára könyökölve,
 az erkélyen, hová egy pillanatra csak
 felkiabáltam, fel a fényözönbe,
 Hozzád, hogy mégis, ma is lássalak,
 ha csak egy percre is, ha csak egy villanásra.
 Még látlak, egyre még, a kékcsikos köpenyben,
 amint betegséged egyenruhája,
 kényszer-raböltönyöd szegélye lebben,
 fönn, két emelet tiszta magasában,
 az utcalárma zsongása fölött,
 hol vállaidra úgy dőlt a tömött,
 a szeptemberi fény, miként a csorduló méz.

Most így élsz bennem is, lebegve magasan,
 minden dolgok fölött, eszméletemnek ormán,
 s a tudat fénye hull, reád hull parttalan,
 oda, hová a láz forgószele sodor,
 oda, ahonnan úgy tekintsz le hozzám,
 mint rabbá lett madár, mint törbe csalt fogoly.
 És mégis, ez a fény miként ha benned égne,
 belőled csapna föl, s tágulna horizonttá,
 egyetlen éggé, hogy aggóva és remélve
 csak téged lássalak, s én is legyek raboddá.
 A volt dimenzió kitarul szélesen,
 hogy jobban értsen a szunnyadó értelem,
 s riadt szívem vigyázón feldobogjon.

Csak most, csak most tudom, hogy nem oly egyszerű,
 nem oly természetes, hogy mondlak magaménak,
 most, most, mikor e vad, e roppant erejű,
 mindent lebíró láz kitépett karjaimból.
 Mert létezésed új, újjongó rezdülést kap,
 amint lobog szavam, hogy hívjon, visszahívjon.
 Igen, mostmár tudom, hogy minden, ami szépség:
 nagy, zsongó életünk, a harc, a béke, munka,
 öröm és nevetés, a vasszilárd keménység,
 s a gyöngédség, ami beragyog mosolyunkba,
 — most értem teljesen, mióta fönn lebegsz —
 ó, minden ami szép, veled értelmesebb,
 és nézlek ámulón, mint napba néz az ember.

Fogadd magadba hát az októberi fényt,
 lázban tört ajkadat telítse mézes ízzel!
 Az élet íze ez, kibontja a reményt,
 erőssé tenni, hogy az árnyat, árnyat üzd el.
 Én is veled vagyok. Az őszben nyílt rózsák,
 miket vittem Neked — gondom virágai —
 szirommal, ízzel, illattal kimondják,
 mit azelőtt vakon nem tudtam vallani,
 csak most, hogy láttalak a rácsra könyökölve,
 s felkiabáltam, fel a fényözönbe,
 Hozzád, hogy lássalak, hogy jobban értsenek.
 De most aludj. Rózsák lélegzenek,
 súgják, hogy várlak én, s hogy vár az édes élet.